

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

I. Disputatur de Auctore libri Sapientiae. Salomoni adscribitur:

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Tertium argumentum.

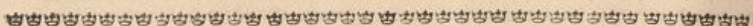
IV. Cur autem Ezechiae familiaribus id adscriperint Thalmudista, nullam aliam possum comminisci causam, quam quia libri Proverbiorum pars quaedam ab ipsis collecta est, ut supra diximus; & Ezechiae ipsi libri Ecclesiasticis compositionem iidem Thalmudista censuerunt esse adscribendam. Verum nemo non videt, à Proverbiis & Ecclesiaste ad Canticum quam sit ἀναλόγουτον πόρρωμα. Sin suspicetur aliquis, inde fortasse opinatos esse Thalmudistas, non Salomonis opus esse Canticum, sed Salomoni affictum, & ex ejus persona compositum, quod in Libri titulo nomini Salomonis, non ה' aut ה"י, quae notae sunt genitivi, sed ה, quae servit dativo, praefigatur: sciat ille traditum esse à Grammaticorum filiis, articulum ה, non dativum solum, sed genitivum etiam & accusativum aliquando notare. Ita capite primo libri primi Regum ה'י ה'י vertunt Septuaginta, & primo Malachiae capite, ה'י ה'י vertunt iidem, & יאחב. Sciat is quoque Psalmos qui initio praefixum habent ה'י ה'י, à praeis ipsis Rabbini Davidi auctori adscribi, ut observavi supra. Itaque hoc loco Cantici, Vulgata editio habet, Salomonis. Ita & Thargum, & Syrus, & Arabs.

1. Reg. 1. 3. Mal. 1. 2.

Quartum argumentum.

V. Hic ipse titulus, qui clarum Auctoris dat indicium, opere ipso recentior, & asciticus credi potest, quod pleraque vetustiorum scripta lemmatis titidem insignita sint, multo postquam ex Auctorum manibus exierunt. Verum is extat in Septuaginta Senum interpretatione: eundem agnovit Origenes: neque de eo aliter existimandum est ac de Psalmodum titulis, unde ipsorum Auctores certo cognoscuntur.

Orig. Comm. in Cantic.

DE LIBRO SAPIENTIAE.

I. Disputatur de Auctore libri Sapientiae. Salomoni adscribitur: II. ex cuius libris excerptum fuisse verisimile est, & à Philone seniore Graece redditum. III. Probatur ejus ἀρχαιότης & antiquitas. IV. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. V. Secundum argumentum.

Disputatur de Auctore libri Sapientiae. Salomoni adscribitur. Sap. 9. 7, 8.

I. F O E T U M quoque Salomonis esse librum Sapientiae multa persuadent: primum ipse titulus, qui in Graeca interpretatione, & Syriaca, & Arabica, & Rabbini aliquot, qui Salomonem auctorem appellant: atque haec praeterea è capite nono Libri hujus, quae rem omnino evincunt: Tu elegisti me regem populo tuo, & iudicem filiorum tuorum & filiarum, & dixisti me adificare Templum in monte sancto tuo, & in civitate habitationis tuae altare, similitudinem tabernaculi sancti tui, quod preparasti ab initio. Et alio loco: Disponam populos, & nationes mihi erunt subdite: timebunt me audientes reges horrendi. Tum: Puer autem eram ingeniosus, & sortitus sum animam bonam. Deinde: Adii Dominum, & deprecatus sum illum.... Deus patrum meorum.... da mihi sedium tuarum assidricem sapientiam. Et alibi: Disponam populum tuum iuste, & ero dignus sedium patris mei. Quae Salomoni, nec ulli praeterea, omnia conveniunt. Ad haec pleraque habet iste Liber, quorum consimilia in libro Proverbiorum reperias: praecipue vero de Sapientia eadem utrobique disputantur.

Sap. 2. 14, 15. Sap. 8. 19. Sap. 2. 21. & 9. 1, 4.

ex cuius libris excerptum fuisse verisimile est, & à Philone seniore Graece redditum.

II. Quamvis autem nunc Graece duntaxat scriptum extet primigenium operis hujus exemplar, nihilominus sententiae huic quam proponimus sua constat fides; ex Ebraico siquidem archetypo, vel conversum esse, vel collectum, pluribus indicis deprehenditur: nam & in eo Ebraismi occurrunt, & carmine adstrictum fuisse, perinde ut reliquos Salomonis libros, & Jobum, & Psalmos, nonnulli è Veteribus memoriae prodiderunt. Nunc autem cum prosa oratione scriptum Graece habeamus, hinc efficitur ea lingua, unde prodiit, versibus fuisse comprehensum. Nulla vero lingua, praeter Ebraicam, assignari alia potest. Testificatur quidem R. Moses ben Nachman se librum hunc Chaldaice scriptum vidisse: verum è Graeco conversum puto ab aliquo ordinis Rabbiorum, sodalibus suis gratificante, cum eos insigni hoc Salomonis opere carere noller, quod ספר הוכמתא רבתא דשלמה, Librum sapientiae magna Salomonis appellare solent. Nec à Salomone ipso Chaldaica lingua exaratum fuisse ausus est aperte asseverare R. Azarias: sed cum verba ipsa Nachmanidae adduceret in testimonium in libro Imre binah, conjectat Chaldaice à Salomone esse scriptum, in gratiam regis alicujus ad Orientem positi; אמ לא נעתק, si non sit conversus. Itaque disquirenti mihi scriptiois illius originem, id ad animum mihi verisimillimum occurrit, unam hanc fuisse ex plurimis sententiarum compilationibus ac eclogis, quas ex magno ethicorum ac gnomiorum Salomonis librorum numero prodidisse diximus; à viro pio

R. Mos. ben Nachm. Procl. Comm. in Pentat.

R. Azar. Imr. bin. cap. 19.